

Trăind în Adevăr

Un compendiu al primei epistole a apostolului Ioan

Încă de la cele mai timpurii referințe, această scrisoare a fost denumită “Prima epistolă a lui Ioan”. Ceea ce este ciudat în legătură cu ea, este că ea nu are caracteristicile unui scrisori grecești: lipsesc numele autorului și al destinatarului, nu conține un salut introductiv și, de asemenea, nici un salut de sfârșit. Scrisoarea începe și se termină “abrupt”. Doar felul în care scriitorul se adresează cititorilor săi face ca scrierea sa să semene cu o scrisoare. Ioan se adresează destinatarilor cu expresii ca și “copilașii mei” (2:1), “preaiubiților” (2:7) și “fraților” (3:13). De asemenea, el se indentifică strâns cu cititorii săi, prin faptul că, de exemplu, este preocupat de bucuria lor (1:4), de confuzia lor generată de divizări (2:19), dar și de lipsa lor în ceea ce privește manifestarea dragostei (3:18).

Stilul lui Ioan poate fi considerat puțin derutant. Ioan nu-și construiește o argumentație, sau nu răspunde la întrebări într-un mod sistematic, cum face apostolul Pavel, în Romani sau 1 Corinteni. Stilul scrierii lui seamănă mai degrabă cu o piesă de jazz: în muzica de jazz, există diferite instrumente, iar fiecare din ele conduce muzica la rândul ei; prima dată, de exemplu, trompetele conduc aria, apoi pianul, apoi trombonul, apoi iar tobele, apoi clarinetul, apoi pianul din nou șamd. În loc de instrumente diferite, această primă epistolă a lui Ioan conține diferite teme, cum ar fi dragostea, lumina, ascultarea, adevărul, cunoștința și viața. Unele sunt menționate o singură dată, în timp ce la unele se revine și chiar sunt dezvoltate.

Diferența de stil dintre evanghelia sa și această scrisoare i-a făcut pe unii să se întrebe dacă nu cumva avem în fața noastră doi Ioani diferiți. Dar de ce un autor n-ar putea avea două sau chiar mai multe stiluri de scriere? Evanghelia lui și această primă epistolă conțin multe cuvinte și teme tipice comune. De fapt, cele două scrieri sunt mult mai similar între ele decât sunt evanghelia lui Luca și cartea Faptele apostolilor, scrise de același autor, Luca.

Ce l-a făcut pe apostolul Ioan să scrie? Când a scris Evanghelia, a avut mult material la dispoziție din care să aleagă. Ca un ucenic care a mers alături de Domnul Isus aproape 3 ani, a auzit, văzut și trăit multe lucruri minunate. Ioan, în mod evident, a trebuit să fie foarte selectiv. *“Isus deci a făcut și multe alte semne înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar acestea sunt scrise ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în Numele Lui”* (Ioan 20:30-31). Scopul Evangheliei sale e evanghelizarea. Când vine vorba însă de prima sa epistolă, Ioan vrea să-i ajute pe credincioși să se ferească cu fermitate de minciuni, păcat și erori și să se bucure de noua lor viață de creștini în mod deplin! În cinci ocazii apostolul Ioan își informează cititorii de ce scrie, și aceste 5 “motive” dau o utilă structură a epistolei prin care îi putem explora conținutul.

1. Ca și voi să aveți comuniune cu noi (1:3)

Comuniunea este mai mult decât o simplă discuție la o ceașcă de cafea după o strângere frățască. Pentru apostolul Ioan, comuniunea este un lucru foarte important, este ceva unic și înălțător, care poate fi trăită doar între adevărații credincioși. Termenul “comuniune” este traducerea cuvântului grecesc “koinonia”, care înseamnă “a avea ceva în comun”. Și ce au creștinii în comun? Pe Însuși Hristos! Pentru a promova ideea de comuniune, Ioan își începe epistola prin a împărtăși cititorilor săi ce a auzit, văzut și pipăit la Domnul Isus, “Cuvântul vieții” (1:1-3).

Comuniunea creștină poate fi ușor confundată cu tipul de bucurie tovărășească experimentată de suporterii unei echipe de fotbal. Activitățile clubului și succesul echipei preferate, îi strâng pe suporterii împreună. Însă adevărata comuniune creștină se bazează exclusiv pe adevărata comuniune cu “Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1:3). Când tu ești în comuniune cu Dumnezeu și când eu, de asemenea, am comuniune cu Dumnezeu, atunci noi avem ceva fantastic în comun, și deci suntem în poziția de-a avea comuniunea adevărată între credincioși. De ce apostolul insistă pe acest aspect? Ca un bătrân și experimentat slujitor al lui Dumnezeu, e posibil să fi observat cât de ușor adunările locale înlocuiesc adevărată comuniune cu bucuria de tipul “club de fotbal”. Se poate ușor ca părtășia creștină să fie considerată ca fiind sinonimă cu activitățile grupului “nostru” cât și cu succesele eforturilor religiei “noastre”. Adevărata comuniune creștină se află exclusiv în jurul Tatălui și a Fiului. Ai câțiva prieteni creștini cu care poți avea adevărata comuniune? Există ceva ce poți face, spune și sugera pentru a transforma “discuția la cafea” sau vizitele într-o comuniune autentică?

2. Ca bucuria voastră să fie deplină (1:4)

Pentru mulți, cuvântul “bucurie” nu poate fi repede asociat cu experiența lor creștină sau cu viața adunării lor locale. Pentru apostolul Ioan, însă, bucuria era un aspect foarte important, iar el și-o dorea sieși și cititorilor lui, și nu oricum, ci într-o măsură deplină (1:4). Unele manuscrise vechi conțin expresia “bucuria noastră”, în timp ce altele vorbesc de “bucuria voastră”. Expresia “noastră” îi conține și pe cititorii epistolei. Prin aceasta, apostolul împlinea dorința Stăpânului său, care, după ce a prezentat ilustrația cu vița și mlăditele (Ioan 15), pentru a-i încuraja pe ucenici să rămână în El, a afirmat: “V-am spus acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:11). Când Domnul se roagă pentru ucenicii Săi și pentru cei ce-L vor urma mai apoi (adică pentru tine și pentru mine), El spune: “Acum vin la Tine, dar spun aceste lucruri când încă sunt în lume, ca ei să aibă bucuria Mea în ei (Ioan 17:13). În mod clar, pentru Domnul Isus, “bucuria deplină” în viața creștină nu consta într-o viață ultra-luxoasă pentru câțiva norocoși, ci este o realitate ce El o dorea pentru fiecare credincios în parte.

Această “bucurie deplină” nu râde neapărat în fața suferinței; Însuși Domnul Isus a plâns în fața ei (Ioan 11:35). Apostolul Ioan cunoștea durerile cauzate de diviziuni, separări (2:19) și de așteptările pline de frustrare (3:18). Din când în când, și noi putem fi chemați să suferim în concordanță cu voia lui Dumnezeu (1 Petru 4:19). Dar accentul general al vieții noastre creștine trebuie să fie unul plin de mulțumire și bucurie. Ne trebuie acea bucurie divină pentru a merge mai departe, după cum spune Ieremeia: “căci bucuria Domnului va fi puterea voastră” (Ier. 8:10). Desigur, un simț al responsabilității este important, dar o viață creștină condusă de un sentiment rece al datoriei, nu este gândul Domnului Isus. Creștinii care sunt credincioși, dar care, în același timp, trăiesc o viață tristă, sunt tentați să-i judece pe cei care se bucură de mersul lor cu Domnul, și sunt în poziția de a da o proastă mărturie în fața celor care îl caută pe Dumnezeu.

Este și viața ta creștină în căutarea bucuriei depline? Există ceva în tine care vrea o schimbare? “Vă scriu pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (1:4)!

3. Ca să nu păcătuiți (2:1)

În zilele noastre, există tendința de a evita cuvântul “păcat” și să fie înlocuit cu termeni ca “greșeală”, “comportament nesocial” sau “alt fel de viață”. Ioan menționează termenul “păcat” de 10 ori în scrisoarea lui. Grija lui este ca cei credincioși să ia în serios păcatul, să-l evite și să “umblе în lumină” (1:7), și, odată ce suntem conștienți de prezența lui în viața noastră, să-l judecăm și să-l mărturisim (1:9). Dacă ne uităm la diferitele referințe în care găsim păcatul, găsim că apostolul evidențiază următoarele 4 puncte importante:

- (a) **Pentru Dumnezeu păcatul este o problemă foarte serioasă.** Este atât de serioasă, încât Tatăl a trebuit să-Și trimită propriul Fiu ca “jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (4:10). Problema păcatelor noastre a cauzat moartea Domnului Isus, pentru că numai sângele Lui ne poate “curăți de orice păcat” (1:7). “Și știți că El s-a arătat ca să înlăture păcatele noastre” (3:5). Această soluție atât de radicală și atât de costisitoare vorbește în mod clar despre grozăvia păcatului în ochii lui Dumnezeu.
- (b) **Lumea este un teren advers.** Curentul social în care trăim nu este unul neutru. Noi suntem sub puternica presiune de a accepta valorile nesfinte ale societății. Ioan le reamintește cititorilor săi că “întreaga lume zace în cel rău” (5:19). Din această cauză, adaugă porunca: “Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume” (2:15-16)
- (c) **Adevarații creștini nu pot continua să păcătuiască.** Poate un creștin să trăiască confortabil în păcat? Apostolul replică: “Oricine este născut din Dumnezeu nu practica păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu” (3:9). Este clar că apostolul Ioan nu aprobă doctrina propusă de unii, cum că creștinii pot atinge o stare de perfecțiune fără păcat pe pământ (1:8, 2:1). Dar, totodată, el afirmă ferm că dacă o persoană continuă să trăiască confortabil în păcat, el sau ea pot fi o persoană religioasă, dar cu siguranță nu una “născută din Dumnezeu”. Vă propun că, înainte de a folosi cuvintele apostolului pentru a-i judeca pe alții, a caror viață n-o aprobăm, să ne radiografiem propriile noastre inimi.
- (d) **Un nou început curat este posibil.** Ce se întâmplă când un creștin cade și păcătuiește? “*Copilașii mei, acestea vi le scriu, că să nu păcătuiți; dar, dacă cineva a păcătuیت, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept*” (2:1). Primul pas important este să recunoaștem că am păcătuیت. Apoi urmează pocăința sinceră și mărturisirea păcatului. Și ce promisiune fantastică urmează acestui proces: “*Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte și să ne curățească de orice nedreptate*” (1:9). Dumnezeu promite iertarea, dar nu în virtutea faptului că El este plin de dragoste și bunătate, ci pentru că El este credincios și drept în a aplica lucrarea de răscumpărare în dreptul nostru. Încă te simți vinovat din cauza unui păcat pe care l-ai mărturisit deja? Acceptă cuvintele lui Dumnezeu ca adevărate. Odihnește-te pe promisiunea Lui de iertare.

4. “că să nu fiți abătuți” (2:26)

Apostolul Ioan a observat că credincioșii autentici pot fi în confuzie, pot crede minciuni, pot fi abătuți. Într-un cuvânt, ei pot fi înșelați. Adevărul a fost, aproape întotdeauna, un concept

important. În modernitate, începând cu secolul al 18-lea și odată cu Iluminismul, ni se spune că experimentul și cauză sunt singurele instrumente de a descoperi adevărul. Ce e nou în postmodernism, începând cu anii 1960, este că adevărul poate fi deconectat de realitatea obiectivă: ceea ce e adevăr pentru tine, poate fi neadevăr pentru mine. Și aceasta nu este socotită ca o problemă, pentru că fiecare persoană poate avea "propriul adevăr". Această flexibilitate în problema adevărului a afectat de asemenea înțelegerea doctrinei și teologiei multor creștini.

Pentru Ioan, adevărul este absolut și foarte important. El îl menționează de multe ori în epistola sa, ca și în Evanghelie. De fapt, dintre toate menționările lui din Biblie, aproximativ o treime din ele le găsim în scrierile lui Ioan. Ceea ce crezi este important. Ioan dorea ca cititorii săi să creadă doar în ceea ce este adevărat. El nu vroia ca ei să fie abătuți. Ești și tu, de asemenea, înclinat să urmezi orbește un "vechi învățător al Scripturii", pentru că întotdeauna ai făcut așa, sau vrei să urmezi "noile tendințe și interpretări", pentru că toți ceilalți fac așa? Hotărârea pentru adevărul lui Dumnezeu, cu orice preț, va elimina două temeri: teama de a fi socotit "necredincios" de aceia care urmează binecunoscute erori vechi, și teama de a fi catalogat drept "fundamentalist" de aceia care urmează binecunoscute erori noi. Dacă ne temem de adevăr, indiferent unde ne-ar conduce el, nu suntem cu adevărat deschiși să ascultăm vocea lui Dumnezeu exprimată prin Cuvântul Său. Haideti să vedem niste puncte doctrinare pe care Ioan caută să le clarifice în epistola sa:

- (a) **Adevărul despre Isus.** Cine este El? Este El cu adevărat Dumnezeu? Este El cu adevărat om? De-a lungul primelor 4 secole ale Bisericii, asemenea întrebări i-au preocupat pe mulți. Multe erezii privitoare la adevărata natură a lui Isus Hristos au fost inventate și ascultate. În această epistolă, observăm că apostolul corectează viziunea conform căreia Domnul Isus n-a fost om cu adevărat. Ioan spune: L-am auzit, L-am văzut, L-am atins – El a fost cu adevărat om (1:1-3). Dar El, de asemenea, este Fiul lui Dumnezeu (4:15), Hristosul (5:1) și Însuși Dumnezeu (5:20). Ioan își deschide Evanghelia sa cu același adevăr important: "*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu*" (Ioan 1:1). Părțășia nu este posibilă cu aceia care au o înțelegere gresită cu privire la Persoana Domnului Isus Hristos.
- (b) **Adevărul despre ascultare.** Unii zic că trebuie să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu pentru a ne câștiga mântuirea. Alții zic că ascultarea și felul de viață nu sunt așa de importante, ceea ce contează fiind doar credința. Care este adevărul? "*Și prin aceasta stim că-L cunoaștem, dacă tinem poruncile Lui. Cine zice: Îl cunosc! și nu ține poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el*" (2:3,4). Credința salvatoare se manifestă întotdeauna prin ascultare.
- (c) **Adevărul despre dragoste.** Este dragostea doar o emoție fierbinte? Unii învață că este suficient să "simți iubire" față de Dumnezeu și față de semenii noștri, că vorbele și cantecele frumoase ar fi suficiente. Care este adevărul? Ioan explică, așa cum a făcut-o și în Evanghelie, că adevărata dragoste este întotdeauna în legătură cu o anumită acțiune (3:16, Ioan 3:16, 14:21). Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, iubirea față de Dumnezeu nu poate fi separată de ascultare: "*Îl iubim dacă ascultăm de El*" (5:3). "*Dar oricine păzește Cuvântul Său, în el dragostea lui Dumnezeu este cu adevărat împlinită*" (2:5). În același fel, dragostea noastră față de semenii noștri trebuie să fie mai mult decât ceva cuvinte frumoase și intenții bune. Ea trebuie exprimată cu acțiune și în adevăr (3:16-18).

- (d) **Adevărul despre locuirea Duhului Sfânt.** Au toți creștinii Duhul Sfânt? Apostolul Ioan își asigură cititorii: *“voi aveți ungerea din partea Celui Sfânt”* (2:20), și *“prin aceasta cunoaștem ca El trăiește în noi: prin Duhul Sfânt pe care ni l-a dat”* (3:24). În concluzie, *“Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El, și El în noi, pentru că ne-a dat din Duhul Lui”* (4:13). Apostolul Pavel vorbește de asemenea clar despre acest aspect: *“dar cine nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui”* (Rom 8:9). Tu poți simți ceva, sau poate nu simți nimic. Simțirile noastre nu modifică realitatea. Adevărul este că toți creștinii autentici au Duhul lui Dumnezeu locuind în ei. Acesta este adevărul revelat al lui Dumnezeu. Chemarea noastră acum este aceea de a lăsa ca Duhul Sfânt care locuiește în noi să ne umple (Efeseni 5:18).
- (e) **Adevărul despre rugăciune.** Rugăciunea este un subiect frumos și simplu, și totuși încă este mult de învățat. În Evangheliile nu găsim că ucenicii L-au rugat pe Domnul să îi învețe cum se conduce o Adunare, cum să predice, cum să vindece sau să scoată demonii. Ce găsim scris e că ei L-au rugat așa: *“Doamne, învață-ne să ne rugăm”* (Luca 11:1). De-a lungul anilor, multe formule ne-au fost date despre cum să-L facem pe Dumnezeu să facă ce dorim noi. Apostolul Ioan își învață cititorii că eficacitatea rugăciunilor ține de mersul lor zilnic cu Domnul Isus (3:21-22), în căutarea și alinierea cu voia lui Dumnezeu (5:14-15).

5. Ca să știi că aveți viața eternă (5:13)

Pentru apostolul Ioan, cunoașterea și siguranța sunt importante. El folosește cuvântul “știm” de multe ori, atât în epistola sa cât și în evangheliile. După întoarcerea la Dumnezeu, mulți dintre noi ne-am luptat cu îndoielile: sunt cu adevărat un copil al lui Dumnezeu? Este adevărat că sunt pentru totdeauna salvat? Pot fi sigur că am viața eternă? Asemenea îndoieli nu sunt noi. Satan știe foarte bine că îndoielile asupra salvării noastre pătrund adânc, ne fură bucuria și ne zdruncină temelii. Apostolul Ioan vroia ca cititorii săi să nu fie doar salvați, dar să și știe că sunt salvați, să se bucure de siguranța de a fi copil al lui Dumnezeu. De aceea el scrie: *“Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine îl are pe Fiul are viața; cine nu îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, vouă, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu”* (5:11-13).

Putem noi să fim siguri, înainte de a muri, că avem viața eternă? Apostolul Ioan răspunde cu un hotărât “da!”. De fapt, tocmai faptul de a-i ajuta pe credincioși să înțeleagă și să se bucure în această siguranță este unul din motivele pentru care Ioan scrie această epistolă. Uneori mă simt salvat, alteori nu. Cu siguranță mântuirea nu depinde de sentimentele mele. Experiențele personale pot fi bune, dar ele rămân personale și subiective. Așadar, mântuirea nu se poate baza doar pe experiențele personale. Sufletul nostru găsește odihnă și îndoielile noastre se risipesc lăsând loc siguranței, în timp ce învățăm să credem Cuvântul Său. Timp de câțiva ani după convertirea mea, m-am luptat și eu cu serioase îndoeli. Vroiam câteva experiențe deterministe pentru a tranșa problema odată pentru totdeauna. Ei bine, asemenea experiențe n-au venit niciodată. Siguranța cu privire la mântuirea mea a venit doar când am învățat să cred în promisiunile lui Dumnezeu, să cred Cuvântul Său. Și când îndoielile s-au întors, m-am întors și eu la promisiunile lui Dumnezeu! Dacă și tu te trudești în acest fel, amintește-ți și crede în puternicele promisiuni ale lui Dumnezeu. Începe de exemplu cu aceasta: *“Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”* (Ioan 5:24). Siguranța va veni în timp ce tu descoperi promisiunile lui Dumnezeu și le crezi. Tu cum te simți când cineva nu crede ce-i spui? Ei bine,

cum crezi că se simte Dumnezeu când Îi citești promisiunile și continui să le pui la îndoială? În această epistolă, apostolul Ioan explică de două ori că atunci când Dumnezeu rostește un adevăr și noi nu-l credem, "**Îl facem mincinos**" (1:10, 5:10). Și Dumnezeu nu minte! Dumnezeu nu are nevoie să promită nimic. Singurul motiv pentru care El promite ceva, este pentru ca noi să putem "ști", crede și bucura de pacea dată de siguranță.

Concluzie

Apostolul Ioan a scris evanghelia sa pentru a-și ajuta cititorii să creadă și să fie salvați. Apoi, el a scris această primă epistolă, pentru a-i ajuta pe cei care au crezut să crească, evitând păcatul și eroarea, și pentru a se bucura de experiențele lor creștine. Asemenea varietății instrumentelor din muzica de jazz, apostolul alternează între un număr important de teme, aducând un puternic mesaj cu o distinctă simplitate și claritate. De 5 ori el împărtășește cu cititorii săi povara pe care Domnul a purtat-o în inima Sa. Aceste 5 motive pentru a le scrie se pot rezuma în 5 cuvinte: **comuniune, bucurie, păcat, adevăr și siguranță**. Aceste cuvinte cheie pot da un punct de referință folositor privind învățatura din epistola sa. Apostolul Ioan n-a fost un teoretician. Da, el a da o mare valoare pentru "cunoaștere" și "adevăr", dar pentru rațiuni practice, mai degrabă decât unele academice. Știm că batrânul apostol plin de iubire, experimenta a mare bucurie când s-a intersectat cu credinciosii, tineri sau batrani, care "umblau în adevăr" (2 Ioan 4). Dacă l-ai fi întâlnit și tu, felul tău de viață i-ar fi dat, de asemenea, motive de bucurie?

Philip Nunn
Eindhoven, NL
Septembrie 2012

Traducator: Daniel Simion

Source: www.philipnunn.com